

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

6 У 5235/18

Дана 03.06.2022. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Василијевић и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Маријом Јосифов Алимпијевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Владимир Ж. Слијепчевић, адвокат из Београда, Дечанска 5, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења 438-03-00228/2017-39 од 14.02.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба пореског обвезника АА, са пребивалиштем у ..., ул. ... бр. ..., на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица бр. 011-438-03-00289/2016-11А02 од 24.11.2016. године, којим је тужиоцу утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2014. годину у укупном износу од 1.684.282,00 динара и за 2015. годину у укупном износу од 3.522,00 за укупан остварени доходак у 2014. и 2015. години, по основу опорезивих прихода, док је у ставовима II и III наложено тужиоцу да утврђени износ годишњег пореза на доходак грађана за 2014. и 2015. годину плати у року од 15 дана од дана достављања решења на прописани уплатни рачун. Ставовима IV, V, VI и VII тужилац је упозорен да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, који порески обвезник не плати у законском року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи НБС увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100, те да ће се, ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата извршити принудним путем, као и да трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника и да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду дана 28.03.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Указује да је тужени орган пошао од погрешне и ничим доказане тврдње Пореске управе у Краљеву, која је извршила теренску контролу предузећа ББ из ..., да је то предузеће, односно тужилац лично, извршио симуловане правне послове са предузећем ВВ из ... и да при томе није остварио промет, већ да је продавао робу на црном тржишту непознатим купцима. Наводи да су овакве тврдње засноване на фикцији органа управе и да тужилац поседује комплетну документацију о пословању са наведеним предузећем из Београда, као и да се из списка предмета види да су та два предузећа остварила компензацију међусобних потраживања разменом робе. Наводи да се део робе из компензације са предузећем ВВ и дан данас налази у магацину предузећа ББ, и то по три рачуна ВВ, те сматра да управни органи не могу да тврде да је компензација симулована када је то у супротности са чињеницама које се непосредно могу утврдити и када о томе постоји правноснажно решење органа управе у Краљеву, а да при томе предметном робом није остварен никакав приход којим би се тужилац теретио, а камоли некакав симуловани правни посао. Објашњава да робу коју је ББ прибавио од ВВ по преостала два рачуна из компензације тј. купопродаје са тим предузећем, је продао предузећима ГГ из ... и ДД из ... Указује да Пореска управа никада није нашла неправилности код та два предузећа, као и да су оба предузећа платила своје обавезе држави из пословних односа са предузећем ББ. Нарочито указује да су све ове чињенице биле спорне за конкретног пореског инспектора и да су морале бити утврђене од стране вештака, а да се Пореска управа у Београду уопште није упуштала у суштину спора, већ је само механички поступала по пријави Пореске управе из Краљева и Крагујевца, које у конкретном случају нису законито спровеле поступак контроле, утврђивања и наплате јавних прихода доследном применом начела законитости, односно нису посветили једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику из члана 4. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, на који начин се обезбеђује заштита уставом зајамчених права грађана на имовину (члан 58.), односно права привредних субјеката на слободу предузетништва (члан 83.). Из напред наведених разлога предлаже да Управни суд, након усмене јавне расправе и изведених доказа, пресудом уважи тужбу поништи управни акт и обавезе туженог органа да тужиоцу накнади трошкове управног спора одређених у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе са паушалом, увећаних за износ судских такси по одлуци суда, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења тужбом оспореног решења произлази

да је првостепени порески орган, у поступку канцеларијске контроле прихода пореског обавезника, ради опорезивања годишњим порезом на доходак грађана за 2014. и 2015. годину, започетом дана 23.05.2016. године, а спроведеном по службеној дужности у складу са одредбама члана 116. и чл. 119 - 122. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, ради утврђивања постојања чињеница за које је пореским законом прописано да стварају предметну пореску обавезу, користио информације из евиденција Пореске управе, као и из коначног решења Пореске управе, Филијале Краљево број 47-00127/2015-0050-010 од 22.07.2015. године, којим је у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност и пореза и доприноса по одбитку код пореског обавезника, овде тужиоца, за период од 01.01.2013. до 28.02.2015. године, између осталог утврђена и непријављена обавеза пореза на друге приходе, која представља узимање из имовине и коришћење услуга привредног друштва од стране власника друштва АА. Првостепени орган је о извршеној канцеларијској контроли утврђивања годишњег пореза на доходак грађана за 2014. и 2015. годину за АА, сачинио записник број 011-438-03-00289/2016-ІІА02 од 19.10.2016. године, на који је порески обавезник благовремено изнео примедбе на које је првостепени порески орган у допуни записника од 31.10.2016. године одговорио, а затим донео ожалбено решење, којим је према одредбама члана 87., 88. и 89. Закона о порезу на доходак грађана, пореском обавезнику утврдио годишњи порез на доходак грађана за 2014. годину у укупном износу од 1.684.282,00 динара и за 2015. годину у укупном износу од 3.522,00 динара. У поступку по жалби, тужени орган је, наставши да је првостепено решење правилно и на закону засновано, применом одредби члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одбио жалбу као неосновану.

Одредбом члана 87. став 1. Закона о порезу на доходак грађана ("Сл.гласник РС" бр. 47/13 и 48/13), прописано је да годишњи порез на доходак грађана плаћају физичка лица која су у календарској години остварила доходак већи од троструког износа просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике, и то: 1) резиденти за доходак остварен на територији Републике и у другој држави; 2) нерезиденти за доходак остварен на територији Републике. Ставом 2. тачком 1) истог члана прописано је да се дохотком из става 1. овог члана сматра годишњи збир зарада из чл. 13. до 146 овог закона, док је ставом 3. истог закона, прописано да се зараде из става 2. тачка 1) овог члана и опорезиви приходи из тач. 2), 3), 6) и 7) тог става умањују за порез и доприносе за обавезно социјално осигурање плаћене у Републици на терет лица које је остварило зараду, односно опорезиве приходе, а опорезиви приходи из тач. 4) и 5) тог става умањују се за порез плаћен на те приходе у Републици.

Чланом 88. ст. 1. и 2. наведеног закона прописано је да је основица годишњег пореза на доходак грађана опорезиви доходак, који чини разлика између дохотка за опорезивање из члана 87. став 6. овог закона и личних одбитака који износе: 1) за пореског обавезника - 40% од просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике; 2) за издржаваног члана породице - 15% од просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике, по члану,

док је ставом 3. прописано да укупан износ личних одбитака из става 1. овог члана не може бити већи од 50% дохотка за опорезивање.

Одредбом члана 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...108/16) прописано је да се чињенице у пореском поступку утврђују на основу доказа (став 1.); да се као доказ у пореском поступку могу употребити пореска пријава, порески биланс, пословне књиге и евиденције, рачуноводствени искази, пословна документација и друге исправе и информације којима располаже Пореска управа, прикупљене од пореског обвезника или трећих лица, исказ сведока, налаз вештака, увиђај и свако друго средство којим се чињенице могу утврдити (став 2.); као и да се утврђивање чињеница у поступку пореске контроле врши и према одредбама чл. 116-139. овог закона (став 3.).

Према оцени Управног суда, код овакво утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења. Ово стога што је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења, а то имајући у виду да је првостепени орган у спроведеном поступку канцеларијске контроле за утврђивање постојања чињеница, за које је пореским законом прописано да стварају предметну пореску обавезу тужиоца, користио информације из евиденције Пореске управе, инспектора Министарства финансија Пореске управе, Филијале Краљево, које су прибављене у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност и пореза и доприноса по одбитку код пореског обвезника, овде тужиоца, утврђене за период од 01.01.2013. до 28.02.2015. године, а такође је, као један од доказа ценио наведено решење Пореске управе Филијале Краљево број 47-00127/2015-0050-010 од 22.07.2015. године, па наставши да су чињенице које су од значаја за опорезивање годишњим порезом на доходак грађана за 2014. и 2015. годину, за тужиоца, утврђене на основу информација из евиденција Пореске управе, као и других прикупљених доказа, то је по оцени Управног суда правилно утврђено чињенично стање.

Суд је ценио наводе тужбе, али сагласно свему напред наведеном, налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овом предмету из разлога правилно датих у образложењу оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд, при чему тужилац није истакао нове околности, нити је предложио доказе који би довели у сумњу чињенично стање утврђено у проведеном поступку.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд је нашао да исти није основан. Ово с тога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за такво решавање, претходна оцена да управни акт треба поништити, а што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није

повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе о члану 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој правној ствари, па је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), у вези чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.06.2022. године, 6 У 5235/18

Записничар
Марија Јосифов Алимпијевић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА